

стинарки. Колкото пжтът до селото намаляваше, толкова търпението ми се губѣше. Искяхъ най-сетне да видя това необикновено село, съ още по-необикновенитѣ му хора. При първия досегъ съ нѣкои хора отъ селото останахъ малко смутенъ — не се знаело, дали нестинаркитѣ ще играятъ въ огъня на празника на „Св. Костадинъ“. Следъ толкова дълго пжтуване и толкова очаквания, нестинаркитѣ да не играятъ — невъзможно, отсидихъ азъ, макаръ да знаехъ, че миналата година не сж играли. Властитѣ въ селото ме приеха крайно любезно, защото бѣхъ единствениятъ гостъ отъ столицата.

Тръгнахъ да бродя изъ неравнитѣ улици на селото. Беднотията е потиснала и кжщитѣ. И все пакъ, едно необикновено оживление цари всрѣдъ хората на село Българи. Утре е най-голѣмиятъ имъ празникъ — „Св. Костадинъ“ („Св. Елена“ се празнува на другия день съ сжщата тържественостъ). Обичаятъ по празника започва още въ надвечерието. Въ срѣдата на селото се намира една схлупена кжшурка, наречена „конакъ“. Тя е хранилище на иконитѣ на „Св. Костадинъ и Елена“. Обстановката е като въ църква: икони, свѣщникъ, кандило, но свещеникъ тукъ не влиза. Цѣлиятъ обредъ се извършва отъ езически весталки — нестинаркитѣ. Вжтре е и светиятъ тжпанъ, който се бие само веднажъ въ годината, въ деня на празника на „Св. Костадинъ“ (3 юний).

Вечеръта, преди празника, иконитѣ се занасятъ отъ „конака“ въ църквата, гдето оставатъ цѣлата нощ. Рано сутринъта на празникъ ме събудиха нѣколко глухи удари на тжпанъ. Множеството се събираше предъ църквата, откъдето млади момичета изнесоха три икони на „Св. Костадинъ и Елена“, обкичени съ гирлянди отъ стари монети. Следъ иконитѣ последваха нестинаркитѣ, гайдата, тжпанътъ и народътъ. Гайдата писна остро, а тжпанътъ заудря жестоко. Азъ притаихъ